

รสแห่งธรรม เลิศกว่ารสทั้งปวง

(เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไปตั้งใจเจริญสมาธิภาวนากันนะ.....)

หยุดเป็นตัวสำเร็จ หยุดอย่างเดียว ให้มีสติ สบาย สม่่าเสมอ
อยู่ภายในนะ เดี่ยวมันก็จะถูกส่วนไปเอง นั่งให้นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ละมุน
ละไม เดียวก็ทำได้กันทุกคน

มันยากแต่ไม่มาก ยากพอสู้อยู่ด้วยความเพียรอย่างถูกหลัก
วิชา ด้วยฉันทะคือรักที่จะทำ เพราะเห็นประโยชน์ เห็นคุณค่า
ทำแล้วมีความสุข มีปิติ ความเพียร ก็จะเกิดขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ
โดยไม่ต้องใช้ความพยายาม ความเพียรจะเกิดขึ้นมา ใจจะจดจ่อ

ทั้งวันทั้งคืนในทุกกิจกรรม มันอยากจะทำให้ได้ อยากจะเข้าถึง
อยากให้ดีกว่านี้ แล้วก็ค่อย ๆ สังเกตไปเรื่อย ๆ ว่า ทำอย่างไรถึงจะ
หยุดนิ่งได้สมบูรณ์ จะเห็นได้ชัดใสสว่าง เข้ากลางคลอง นี้อธิบาท ๔
ก็จะมาตอนนี้นะ

สิ่งนี้มีความสำคัญกับชีวิตเรามาก ๆ ถ้าทำได้ทำเป็นจะเห็น
ภาพภายใน เราจะอัศจรรย์ใจในธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ว่า คำแนะนำสั่งสอนของท่านช่างดีเลิศประเสริฐจริง ๆ ที่ทำให้เรา
ไปรู้ไปเห็นสิ่งที่มีอยู่ในตัว ซึ่งเป็นแผนผังในชีวิตติดกันมาตั้งแต่
ปฐมชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

เราจะมีอัศจรรย์ใจว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปรู้ไปเห็นมา
ได้อย่างไร ท่านรู้เห็นแล้วทำไมท่านไม่หงนะ กลับให้คำแนะนำ
ที่ดี ๆ ให้เราได้เข้าถึงอย่างท่าน คืออย่างท่าน เก่งอย่างท่าน ปกติ
คนเราจะหวนความรู้ที่จะให้คนอื่นเก่งเท่ากับตัวหรือเหมือนตัว
แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้น ไม่หวน แล้วยังสอนให้เห็น
ตามท่านอีกด้วย

และจะมีอัศจรรย์ใจอีก เพราะเข้าถึงแล้วรู้รสชาติของการเข้าถึง
ว่ารสแห่งธรรมชนะเลิศกว่ารสทั้งปวง รสเปรี้ยวหวานมันเค็ม
ที่ลิ้นกระทบรสอาหารเครื่องดื่ม สู้รสแห่งธรรมไม่ได้ หรือรสชาติ
ของการได้เห็นของสวย ๆ งาม ๆ ทำให้ใจปลื้มก็ยิ่งสู้รสที่เห็นธรรม
ภายในไม่ได้เลย

หรือรสชาติที่ได้ยินเสียงเพราะ ๆ ชวนให้สนุกสนานเบิกบาน
ยังสู้รสของการเข้าถึงตรงนี้ไม่ได้เลย หรือรสชาติของกลิ่นหอม ๆ

ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจยังไม่ถึงการเข้าถึงธรรมตรงนี้ ซึ่งมีรสชาติในการให้ความพึงพอใจมากกว่านั้น หรือรสชาติแห่งการสัมผัสสิ่งที่นุ่มนวล เสื้อผ้า หรืออากัมภิลสเปศสัมพันธ์ หรืออะไรต่าง ๆ เหล่านั้น มันสู่รสชาติในการเข้าถึงธรรมตรงนี้ได้เลย มันเบิกบานกว้างขวางกว่ากันเยอะ

รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ซึ่งมีรสชาติทำให้มนุษย์ตรึงติดเอาไว้ เมื่อมาเทียบกับรสชาติในการเข้าถึงธรรม แค่ธรรมเบื้องต้นธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานก็เลิศประเสริฐกว่าแล้ว ยิ่งเข้าถึงดวงศีล ดวงสมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ก็ยิ่งเพิ่มพูนทับทวีขึ้นไป

ยิ่งเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดยิ่งมีรสมีชาติหนักเข้าไปอีก เข้าถึงกายทิพย์ พรหม อรูปพรหม กระทั่งถึงกายธรรม มีรสมีชาติเลิศขึ้นไปเรื่อย ๆ เหมือนเถาปิ่นโตหลาย ๆ ชั้น เปิดชั้นแรกมีอาหารว่าอร่อยแล้ว ยกชั้นแรกออกไป ชิมชั้นที่สองอร่อยเพิ่มขึ้น ยกชั้นที่สองออกไปชิมชั้นที่สามอร่อยหนักเข้าไปอีก นี่ตั้ง ๑๘ ชั้น รสชาติก็จะยิ่งอร่อยขนาดไหน

ยิ่งเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม ก็จะอุทานเหมือนพระมหากัปปินะ โอ สุขจังเลย คือพึงพอใจจังเลย ชอบจังเลย

นี่คือสิ่งที่ลูกทุกคนจะต้องทำให้ได้ในชีวิตนี้ ไม่ได้
ก๊วยมตายละ สู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย ก็มันต้องตายกันอยู่
แล้ว ก็ต้องทำกันไป ก่อนที่เราจะตายต้องให้ไปชิมรสชาติ
ของธรรมกายซะก่อนว่า มีรสชาติเป็นอย่างไร

ถ้ารู้รสชาติการเข้าถึงธรรมกายใจจะผ่องใส ไม่เศร้าหมอง มีสุข
ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ ตายแล้วยิ่งสุขยาวนานกว่าในสุคติโลกสวรรค์

นี่คือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะต้องฝึกกันได้ อย่าไปให้ความสำคัญ
กับกิจอื่นมากเกินไป บริหารเวลาให้เป็น เวลาจะดูหนังดูละคร จะ
เที่ยวเตร่สนุกสนาน เอามาทำตรงนี้ ทำเป็นแล้วจะสนุกกว่าดูหนัง
ดูละครเสียอีก ส่วนข่าวคราวเราก็ติดตามได้ เลือกสรรเฉพาะที่จำเป็น
ต้องรู้หรือควรรู้ ข่าวอะไรไม่ควรรู้ ไม่ต้องรู้ เราก็ผ่านไป นี่บริหาร
เวลาของชีวิตที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ให้เป็น

ถ้าเข้าถึงธรรมกายแล้วเราจะมีชีวิตอยู่อย่างผาสุก สุขทั้ง ๆ
ที่ยังมีชีวิตอยู่นี้แหละ สุขอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูกทีเดียว ให้ชีวิต
นี้ได้มีโอกาสเปล่งคำว่า สุขจังเลย ชอบจังเลย พึงพอใจจังเลย ให้
ได้รู้รสชาติกัน

อย่าไปท้อถอยในยามที่เรายังทำไม่ได้ ขอให้ได้ทำเถอะ
เดี๋ยวเราก็ทำได้ มันก็ค่อย ๆ เป็นไปเรื่อย ๆ ละเอียดไปเรื่อย ๆ
ได้เรียนรู้กันไปเรื่อย ๆ ได้สัมผัสที่ละเอียดกับสภาวะธรรมที่เข้าถึง
ไปเรื่อย ๆ ฝึกไปทำไป

หมั่นสังเกต

แล้วก็หมั่นสังเกต อย่างนั่งโดยไม่สังเกต สังเกต หมายถึง เออ วันนี้นั่งแล้วรู้สึกดีจังเลย สบายจังเลย เราทำอย่างไร ให้จำวิธีการเอาไว้

ทำอย่างนี้แล้วไม่ฟุ้ง ไม่ง่วง ทำอย่างนี้แล้วมันไม่แคบ ไม่อึดอัด ไม่มีน ไม่ซึม ไม่ตึง ทำอย่างนี้แล้วสบาย ทำอย่างนี้แล้วเบิกบาน ทำอย่างนี้นั่งแล้วรู้สึกว่า เวลาหมดไปเร็วเหลือเกิน อยากนั่งอยู่นาน ๆ ก็สังเกตเอาไว้เราทำอย่างไรจึงได้แบบนี้ แล้วก็ทำอย่างนี้ซ้ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านใช้คำว่า *ภาวิตา พหุลิกิตา* ทำบ่อย ๆ ทำเนื่อง ๆ ทำซ้ำ ๆ ณ จุดที่ทำ ต้องสังเกตนะลูกนะ

สังเกตอย่างนี้ดี อย่าไปสังเกตจ้องจับผิดใคร อย่างนั้นไม่ดี ไม่เกิดประโยชน์อะไร หมดเวลาแล้ว มาสังเกตตรงนี้ดีกว่า ว่าเราทำถูกไหมหรือยังไม่ถูก หรือถูกแล้วแต่ยังไม่สมบูรณ์ หรืออย่างนี้สมบูรณ์ พอสังเกตอย่างนี้เดี่ยวเราก็จะนั่งดี จะปลื้มอกปลื้มใจ จะมีปิติ มีความภาคภูมิใจว่า คนทะเล่อทะล่าอย่างเราก็ทำเป็นกับเขาเหมือนกันนะ เลยเผลไป ไม่ทำ เว้นไป ๒ วัน ๓ วัน ไปให้ความสำคัญกับเรื่องอื่น พอมีอารมณ์ก็กลับมาทำใหม่ อ้าว ไม่ได้อย่างเดิมซะแล้ว นี้อ่าชะล่าใจนะลูกนะ เรายังฝึกใหม่อยู่ แม้จะฝึกมานานแค่ไหน เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี เป็นหลาย ๆ ปี แล้วก็ตาม ก็ยังได้ชื่อว่า เป็นผู้ฝึกใหม่อยู่ ยังไม่ชำนาญ

แม้คนที่ทำชำนานอยู่แล้วเขายังทำซ้ำ ๆ กันไปเรื่อย ๆ อย่าง
นั้นแหละ นี่ต้องอย่างนี้ แล้วจะทำได้ ทำเป็นแล้วจะมีความสุข
สุขมาก ๆ ชีวิตเกิดมาในชาตินี้ก็สมหวัง จะทำบุญ ทำทาน รักษาศีล
จะมีอานิสงส์มากกว่าธรรมดา ทำน้อยได้มาก ทำมากก็ยิ่งทับทวี
เพราะว่าเราทำด้วยใจที่ละเอียด ที่บริสุทธิ์ ที่หยุดนิ่ง นี่หลักวิชา
สำคัญนะลูกนะ ต้องจำให้ติดทีเดียว หมั่นสังเกตให้ดีนะ ให้ลูกทุกคน
สมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวกันทุก ๆ คน ต่างคนต่าง
นั่งกันไปเจียบ ๆ นะ

อาทิตย์ที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตริกแก้วต้องนิกน้อม	เบาเบา
แค่ว่ามีในเรา	อยู่แล้ว
อย่าตริกเพ่งเขม็งเอา	จริงน้อ
เดียวเครียดเพราะตริกแก้ว	เพ่งแล้วกลางกาย

ตะวันธรรม